

Arrest

nr. 75 518 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat R. AMDOUNI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Macedonische nationaliteit, komt op 15 mei 2011 België binnen en dient op 16 mei 2011 een asielaanvraag in.

Op 22 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 september 2011 met nr. 66 955 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 juli 2011 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 oktober 2011 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten –asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die op 26 oktober 2011 per aangetekend schrijven wordt verstuurd.

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 20/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 15/05/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 EVRM.

Het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden(4 november 1950) stelt in artikel 3 dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Deze bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Immers, indien verzoekster uitgewezen zou worden en terug dient te keren naar haar thuisland, vormt dit een onmenselijke behandeling want dan worden haar man en zij andermaal blootgesteld aan de corruptie en slechte medische zorgen.”

2.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in haar land van herkomst niet kan behandeld worden voor haar gezondheidsprobleem en dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij onderworpen wordt aan mensonwaardige behandelingen in haar herkomstland. Verzoekster brengt immers geen enkel stuk aan waaruit kan afgeleid worden dat zij in Macedonië behandelingen zal ondergaan in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij toont evenmin aan dat er in haar land van herkomst geen medische infrastructuur beschikbaar is of dat zij er geen toegang zou hebben tot de vereiste zorgen. Daarnaast stelt de verwerende partij dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Aangezien verzoekster zelfs geen begin van bewijs aanbrengt, laat haar uiteenzetting niet toe enige schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

2.1.3. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober

2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat indien zij uitgewezen zou worden en terug dient te keren naar haar thuisland dit een onmenselijke behandeling vormt want dan worden zij en haar echtgenoot opnieuw blootgesteld aan de corruptie en slechte medische zorgen.

In zoverre verzoekster hiermee wenst te verwijzen naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze aanvraag op 25 oktober 2011 onontvankelijk verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd.

De Raad wijst erop dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen:

“(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van een gebonden bevoegdheid, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen concrete op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

*“Verzoekster heeft op 21-10-2011 cassatieberoep aangetekend bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20-09-2011. (stuk 3)
Voormeld cassatieberoep mag dan wel niet schorsend werken, doch het kan niet ontkend worden dat het in het belang van verzoekster is dat hij in het land verblijft voor de duur van de procedure.”*

2.2.2. In haar nota werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op daar verzoekster nalaat enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen waarop haar middel werd gebaseerd en dat zij geschonden acht. De verwerende partij heeft dan ook het gissen naar de juridische gronden waarop dit beroep tot nietigverklaring werd gebaseerd. Louter ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoekster zich voor het ingediende cassatieberoep kan laten vertegenwoordigen door een raadsman.

2.2.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618)

Verzoekster geeft in haar tweede middel enkel een feitelijke uiteenzetting zonder aan te geven welke rechtsregel er door de bestreden beslissing geschonden zou zijn en de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Ten overvloede wordt erop gewezen dat een cassatieberoep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft.

Het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Zoals reeds gezegd, hebben verzoekster en haar gezin op 28-07-2011 ook een aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen overeenkomstig art. 9 ter van de Wet van 15 december 1980 ingediend. (stuk 1)

Hiervoor steunen zij zich op de ziekte-toestand van de echtgenoot van verzoekster.

In dit kader is het uiteraard ook in het belang van verzoekers dat zij in het land verblijven tijdens deze procedure, niet in het minst om bepaalde controles te ondergaan, zoals bijvoorbeeld de woonstcontrole en eventuele medische controles.”

2.3.2. In haar nota werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op daar verzoekster nalaat enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen waarop haar middel werd gebaseerd en dat zij geschonden acht. De verwerende partij heeft dan ook het gissen naar de juridische gronden waarop dit beroep tot nietigverklaring werd gebaseerd. Louter ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoekster indien zij een beroep wenst in te dienen tegen de beslissing van 25 oktober 2011 zij zich kan laten vertegenwoordigen door een raadsman.

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618)

Verzoekster geeft in haar derde middel enkel een feitelijke uiteenzetting zonder aan te geven welke rechtsregel er door de bestreden beslissing geschonden zou zijn en de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 25 oktober 2011.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en het gelijkheidsbeginsel.

Het verlenen van een uitwijzingsbevel gebeurt op instructie van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Deze laatste heeft dan ook de plicht zich goed te informeren omtrent de verblijfstoestand van de betrokkenen.

De informatie van de verwerende partij dient up to date zijn en rekening te houden met de diverse door verzoekster aanhangig gemaakte procedures in het kader van zijn verblijfsstatus.

Nu verwerende partij op de hoogte dient te zijn van de door verzoekster aanhangig gemaakte procedures, kan zij niet anders dan verzoekster in afwachting van de verschillende uitspraken toch een voorlopig verblijfsrecht toe te kennen en voorlopig te dogen in het Rijk.”

2.4.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat een schending van het gelijkheidsbeginsel voorhanden is indien verzoekster kan aantonen dat er iemand in de situatie gelijkaardig aan die van haar bestaat, die op onredelijke wijze ongelijk wordt behandeld. Met de loutere bewering volgens de welke verwerende partij haar een voorlopig verblijfsrecht diende toe te kennen, toont verzoekster geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Waar verzoekster van mening is dat haar een voorlopig verblijfsrecht diende te worden toegekend, merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet in staat is haar bewering te schragen naar recht.

2.4.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster verwijst naar de door haar ingediende procedures, wordt herhaald dat verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op 25 oktober 2011.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET